

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 70: De grote O's

Een fijne band met onze eigen papa's en mama's is zo gewoon nog niet. Je hoort maar al te vaak dat families uit elkaar gerukt zijn door diverse omstandigheden. Ieder z'n reden, heb ik geen mening over. Tenminste, die heb ik wel maar die hou ik voor mij. Voor degene die zo'n band wel hebben komt daar na het magische ouderschap een extra band bij. Nu zijn ze opa en oma en dat is nogal wat. Op het moment dat je net even los bent van elkaar lijmt je monster alle eindjes weer aan elkaar. Superchill, maar zo'n monster gaat ook dingen verwachten. Dingen als even een keer extra op de koffie. Ze drinken het zelf niet, maar dan zijn we weer even thuis bij opa en oma. Dat is een moetje want bij opa en oma mag namelijk veel meer dan thuis. Jij als kind van je ouders bent nu ook alleen maar een obstakel tussen kind en hunzelf. De monsters worden uitgebreid begroet, dikke zoenen, hoge high-fives, wat lilili en oh hoi Dave! We kennen meteen onze plek weer. Wachtend op aandacht of koffie ploffen we neer in wat ooit thuis was. Nu niet meer, jouw oude vertrouwde thuis is nu het paradijs voor je monster en je hebt er eigenlijk niets meer te vertellen. Wanneer je ze verteld dat dit ooit jouw kamer was krijg je een blik van ''spannend joh maar nu is het van mij''. Ooit was dit jouw plek, je stek. Wederom lever je wat in aan je monster, weer een stukje van jou weg. Doet geen pijn maar het zet dingen wel in perspectief. Het geeft je een nieuwe kijk en de oude herinneringen worden jouw wensen voor het monster. Hoewel al jouw herinneringen zijn blijven plakken aan de 4 muren en een deur, zie je de boel wel gestaag veranderen. Hopende dat onze monsters ook ooit terugkeren in hun kamer en voor hun monsters hetzelfde hopen als ik doe.

Gisteren waren we met z'n allen bij mijn ouders. Alle monsters speelden boven en ik kon het even niet laten een blik te werpen. Deur open, blik naar binnen, deur dicht en twee jankende katten. Ander verhaal, sorry. Ik keek en zag mijn kamer. Ooit met ajax verf, een tv, een nintendo64, een bureau, een kooi met twee ratten. Nu roze, hello kitty, roze, roze en heel erg roze met wat roze. Alles ander, maar toch geen steek veranderd want de kamer deed nog precies hetzelfde als toen. Het zorgt voor een veilig en fijn gevoel bij de monsters. Dat is precies wat ik hoopte. Ondanks dat het mijn kamer was, was daar wel een stukje van mij. Maar dan met de finishing touch van Opa en Oma. Want jij bent toch de deur uit en je hebt een sloot vol monsters dus alles wat van jou was is

was. Volledig in teken van kleinkinderen. Je herkent een huis van de Grote O al direct bij binnenkomst. In elk huis van een opa en/of oma hangt in de gang precies hetzelfde attribuut. Het begint met; Bij opa en oma...

Bij opa en oma kan dus alles en monsters logeren er maar wat graag. Al moet je er 204 kilometer voor rijden, het gaat gewoon gebeuren. Doorgaans plan je zoiets wel, maar via deze weg wil ik wel even stilstaan bij het volgende. Zo vaak als gepland, minstens net zo vaak staan opa en oma ook ongepland klaar. Wanneer er een monster onverhoopt ziek is, je zelf naar het ziekenhuis moet, je in de file staat, je het veel te druk hebt. Opa en oma zeggen zelden nee of er moet wel heel wat aan de hand zijn. Dan nog zullen ze altijd proberen met een oplossing te komen waardoor wij wel kunnen/moeten doen wat nodig is. Hoe vaak is het niet zo dat je vraagt om een uurtje, maar je aanbod krijgt tot logee. Niet voor een nachtje, maar zolang nodig is. Hoe vaak brengen we onze monsters omdat ze te ziek zijn voor school/opvang. Hoe vaak staan ze voor je deur als het allemaal gewoon even te veel is. Vaak vinden het we het maar heel normaal, zijn ze net even de missende schakel tussen probleem en oplossing. We zijn ze dankbaar, maar doordat we allemaal te gehaast leven in deze tijden, danken we meer uit gewoonte dan uit dankbaarheid. We nemen ons monster weer mee naar huis, vragen ze hoe ze het gehad hebben en pas op dat moment realiseren we ons pas wat opa en oma doet voor ons. Lang leve moederdag en vaderdag denken we dan. De dagen bij uitstek ze op te zadelen met rap-gekochte meuk waarvan we denken dat het onze dankbaarheid uitstraalt. Het ellendige is eigenlijk dat wij niet weten hoe onze ouders dat regelden vroeger met ons. We kregen de vraag of melding dat we mochten logeren bij opa en oma en vanaf dat moment ben je lllllllll! Nooit hebben we er later om gevraagd hoe zij hun ouders eigenlijk bedankte. Ook op vader en moederdag of was het ook een gehaaste thanks met urenlaterrealisatie? Geen flauw benul. Maar daarom gaan we dit gewoon nu doen, hier, op of onder mijn blog. Dusse tag ze de moeder! Tag je held van de dag! Lieve papa en/of mama,

De hele wereld mag weten dat ik soms niet weet wat ik zonder je/jullie aan moet. Toch ben je er altijd wanneer ik het je hardst nodig heb, soms zelfs zonder het te weten. Geen vaderdag of moederdag prut kan uitbeelden hoe dankbaar ik ben voor alle momenten dat je er was. Ik zeg vaak dankje voordat of terwijl ik de monsters aan het inladen ben. Maar weet dat in de auto ik dondersgoed weet hoe dankbaar ik ben. Zeker na de verhalen van je kleinkind. Ik wil dan helemaal geen dankjewel zeggen. Wat wel?

Jij bent de meest fantastische opa en/of oma die ik had kunnen wensen voor mijn monster(s). Vaker dan mij lief is ben je de held van de dag en eigenlijk zou je een cape moeten dragen!

YOU ROCK!!